

DE CACTUS

Colofon

Copyright 2025 Mijnbestseller Nederland

Auteur: Ayda Verbrughe

Foto omslag: Brigitte van Helvoort

Opmaak: Brigitte van Helvoort en Julia van Hal

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE VAL

Ik had net Mindy naar de bushalte gebracht, toen ik Germaine tegen het lijf liep.

'Ga je er alweer vandoor?'

'Ja, sorry. Mijn schoondochter viert vandaag haar 30ste verjaardag, dat had ik verteld, toch?'

'Oh, ja. Stom van mij, ik was het alweer vergeten. Veel plezier daar nog dan. Zie ik je maandag weer!'

'Tot maandag!'

Die leek erg blij te zijn dat ze weg kon. Toen ik haar tot aan de hoek achteruit lopende nakeek, hoorde ik ineens achter me een hoop tumult ontstaan. Blijkbaar was er iets gebeurd of zo. Ik liep de hoek om, om richting de ingang van ons verzamelpand te geraken en stuitte daarbij op een bizarre en onwerkelijke situatie. Ik zag Clint op de grond liggen, de nieuwe, die pas een paar maanden bij ons in dienst was. Hij lag met zijn gezicht naar de grond, in een grote plas bloed. Zijn armen en benen lagen in een rare, haast onmogelijke, positie. Ik stond voor een moment als aan de grond genageld. Dat duurde niet lang, want al spoedig was de omgeving bezaaid met toeschouwers. Sommige mensen waren aan het filmen, anderen stonden net zo perplex als ik. Eén van hen had in een helder moment gelukkig het idee opgevat om 112 te bellen. Zodoende was er al snel veel politie ter plaatse en werden wij allen verzocht ons verzamelpand zo snel mogelijk te gaan betreden, tenminste, degenen die er werkzaam waren en het feestje bijgewoond hadden op het rooftopterras. De anderen, met name bewoners van de overkant, werden verzocht om direct naar hun woning te gaan en daar te wachten tot er een agent langs zou komen, om een verklaring op te nemen.

Daar lag hij, Clint - ik ving in het voorbijgaan nog een glimp van hem op. De agenten waren druk in de weer om witte schermen te plaatsen, om omstanders niet de kans te geven nog in de buurt te kunnen komen.

Ik twijfelde of ik via het trappenhuis naar boven zou gaan, of dat ik de lift zou nemen. Avery had de liftknop al ingedrukt, dus ik besloot met haar samen naar boven te liften. Ook Roger was daar ineens – hij kon geen stom woord uitbrengen. Normaal gesproken was hij degene met de meeste praatjes, maar ditmaal hield hij wijselijk zijn mond dicht. Het was Avery, die het gesprek aan durfde te zwengelen, op het moment dat we de 2e verdieping passeerden.

'Wat afschuwelijk hè, wat zou er precies gebeurd zijn? Ik zag hem net boven nog ff met Vera praten, die kort erna richting de toiletten liep. Daarna heb ik ze allebei niet meer gezien. Jij was er toch ook ff bij, Roger?'

Die hield nog steeds zijn mond dicht en staarde stoïcijns voor zich uit.

'En jij, Mila?'

'Ik heb niet zoveel gezien, want ik was net op weg naar de bushalte, om Mindy naar haar bus te brengen. Ze had me gevraagd mee te lopen, omdat er altijd zoveel vervelende zwervers in de avond rondhangen daar. Pas toen ik terugliep, zag ik....'

Ik kon mijn zin niet afmaken, want Roger galmde ineens nerveus over me heen.

'Welke idioot doet zoiets? Als je een hekel aan iemand hebt, zijn er ook andere oplossingen, toch? Btw, ehm. Laten we maar niet teveel speculaties de ether in gaan slingeren en wachten tot de politie naar boven komt.'

We belandden op de derde verdieping waar een geïrriteerde Vera ons opwachtte. Roger duwde ons een voor een de lift uit. De politie had reeds aanwijzingen gegeven aan Vera, die verder zeer emotioneel naar ons toe reageerde en ons begon te manoeuvreren richting de werkvloer, zonder al teveel te zeggen. Bert liep als een dooie pier rond, keek niemand aan en hielp Vera, om iedereen richting de vergaderzaal te krijgen. Ondertussen liep Henry rond met een vol dienblad met glaasjes water, die hij vervolgens uit ging staan delen in de vergaderruimte. Als een soort van pater familias, probeerde hij iedereen rustig te krijgen.

'Moeten we Mindy en Germaine niet even vragen terug te keren,' zei ik in het luchtledige. Niemand reageerde erop, dus ik liet het maar even zo.

Ondertussen liepen Jerome en Bob naar binnen, die me meteen aanklampten met de vraag of ik wat gezien had, toen ik Mindy wegbracht.

'Nee, hoor. Ik heb niets gezien. Ik kreeg de kans ook niet, want we waren zo druk in gesprek dat ik niets heb zien gebeuren. Pas toen ik terugliep, ontstond er tumult bij de rookplek. Daar lag Clint. Het was vreselijk om te zien!'

Ineens drong het tot me door wat ik hiervoor aanschouwd had. Ik begon te trillen en kwam niet meer uit mijn woorden. Henry zette me op een stoel en vroeg me rustig te blijven. Ondertussen ving ik flarden van gesprekken op, waarin allerlei aannames werden gedaan. Ik hield mijn handen op mijn oren en sloot mijn ogen, om de kakafonie aan geluiden, niet te hoeven horen en om niets te hoeven zien. Plotseling stond Thierry naast me. Oh, wat was ik blij die te zien! Hij peilde mijn blik en gebod me mee te lopen. Vera vond het goed als we samen even naar het toilet zouden gaan. Daar hield hij mijn polsen onder de koude kraan en depte met een vochtige tissue mijn voorhoofd, zodat ik even rustig bij kon komen.

'Gaat het weer een beetje, Mila?'

'Het gaat,' zei ik met een enorme twijfel in mijn stem.

'Probeer even kalm te blijven, zo meteen komen ze onze verklaringen opnemen en kun je vast nog praten met iemand van slachtofferhulp.'

Ik kon geen stom woord meer uitbrengen. Mijn gedachten gingen uit naar Clint. Zou hij het overleefd kunnen hebben? Was er nog hoop?

We besloten terug te lopen naar de vergaderruimte. In het halletje liepen we Constance en Jack tegen het lijf. Oh, ja, die waren er ook nog. Een vreemd stel vond ik dat, eigenlijk lagen ze altijd met elkaar overhoop, maar op zo'n feestje waren ze niet bij elkaar weg te slaan.

Toen we geheel compleet weer bijeen waren in de vergaderruimte, kwamen er een paar agenten aangelopen, die ons één voor één meenamen voor ondervragingen in het kantoor van Roger en dat van Vera. Helaas was ik pas als één van de laatsten aan de beurt en liep ik gewillig achter de agent aan, die me kwam halen.

DE CHAOS

Agent Jansen bracht me naar een stoel in het kantoor van Roger, waar ik mijn verhaal mocht doen. Ik vertelde dat ik eigenlijk helemaal niets had zien gebeuren en beschreef wat ik ervaren had vanaf het moment dat ik samen met Mindy het rooftopterras had verlaten. Ik ging terug in mijn geheugen en probeerde een impressie van de avond te geven, toen daarom gevraagd werd - vreemd genoeg zat ik ineens helemaal op slot en kwam niet meer uit mijn woorden. Ze vroegen in welk gezelschap ik Clint die avond had gezien, maar ik zag alleen maar één zwart gat in mijn geheugen - alsof ik helemaal niet op het feestje geweest was.

Ineens begon ik als een malle te shaken en mijn ogen tolden rond in hun kassen. Ik raakte zo in paniek en werd dizzy, zodat ik bijna van mijn stoel viel. De agent zag het gebeuren en riep een collega erbij. Hij fluisterde wat in zijn oor. Even later kwam er een dame binnengelopen met een grijs, kort pittig, kapsel. Zij stelde zich voor als Suze Swifterbant. Het drong nog net tot me door dat ze iets zei over 'slachtofferhulp'. Toen werd het zwart voor mijn ogen...

Ik moet zo'n kwartier 'weg' zijn geweest. Blijkbaar was ik van mijn stoel gekukeld en vond mezelf liggende op de grond met een vreemde jas onder mijn hoofd. Roger hing boven me en vroeg of het een beetje ging weer. Pfoeh, wat was ik ver weggeweest - ik moest ff schakelen in mijn hoofd, hoe ik in vredesnaam daar nu beland was.

Ik werd even later rechtop gezet en kreeg van Bert een glaasje water in mijn handen gedrukt. Ik verontschuldigde me en nam weer plaats op de stoel. Agent Jansen kwam weer binnen. Bijna iedereen was blijkbaar ondervraagd. Een groot deel van mijn verklaring ontbrak nog - mijn geheugen was nog steeds één groot, gapend, zwart gat.

'Als u weer okay bent, mag u terug naar de vergaderzaal gaan. We nemen van de week nog contact met u op, voor de rest van de verklaring. Ik liep als

een robot het kantoor van Roger uit en klampte me vast aan Mindy, die net de werkvloer op kwam lopen.

'Hebben ze jou gebeld om terug te komen' vroeg ik haar een beetje bibberend - mijn stem sloeg gevoelsmatig 36 keer over.

'Ja inderdaad, ik wilde net op de trein stappen toen Jack me belde. Wat verschrikkelijk hé, wat er gebeurd is. Snap jij hoe zoiets kan?'

Ik snapte even helemaal niks meer van alles wat er om me heen gebeurde en strompelde verder richting de vergaderzaal. Mindy werd voor ondervraging meegenomen. In de vergaderzaal kreeg ik door Henry een stoel aangeboden en een vers kopje thee. Eigenlijk wilde ik maar één ding en dat was zo snel mogelijk hiervandaan zien te komen. Helaas mochten we nog niet vertrekken van Vera. We moesten nog op Germaine wachten, want die was ook teruggeroepen.

Iedereen zat door elkaar heen te kakelen na een korte stilte van slechts twee minuten. Het leek wel een kippenhok dat de helft te klein was voor het aantal kippen dat het moest herbergen. Ik dacht ondertussen dat ik gek werd en zocht in één van mijn organizers in mijn tas, naar dat ene pilletje dat ik erin had zitten voor noodgevallen. Zo'n pilletje om lekker rustig van te worden. Waar was dat verdomde ding nou! Ik zuchtte diep en probeerde kalm te blijven. Ik vroeg Henry om een glaasje water, zodat hij me niet zo zorgelijk aan bleef kijken. Het was allemaal goed bedoeld, maar op dat moment irriteerde het me mateloos.

Na tien minuten had ik het pilletje eindelijk boven water. Het zag er niet meer uit, omdat het al minstens een jaar in mijn tas had doorgebracht, maar het zou me net dat beetje rust in mijn hoofd kunnen geven, waar ik op dat moment enorm naar verlangde. Ik nam het in met wat water op een moment dat niemand op me lette - dacht ik. Mooi niet dus, want één tel later stond Jack naast me met zijn 'bemoei'-jas aan.

'Zie ik jou nou net wat innemen?'

'Oh, dat was maar een ibuprofennetje. Ik heb sinds een minuut of tien een stekende koppijn, die maar niet weg wil gaan.

'Huh, maar ibuprofen is toch roze?'

Tjonge jonge, die had wel heel erg goed opgelet zeg. Ik stamelde dat ik natuurlijk een paracetamol in had genomen, maar dat ik me vergist had door alle chaos die er was ontstaan. Natuurlijk peilde hij, of ik eerder op de avond wat gezien had en of ik misschien wist wie er wat gedaan had. Ik vertelde hem meteen, dat mijn korte termijngeheugen finaal op slot was gegaan en dat ik zonet een paniekaanval had gehad tijdens de ondervraging. Toen ging er bij Jack een knop om en besloot hij zichzelf de rol van een soort van Moeder Theresa aan te meten. Hij pakte zijn jas en hing me die om de schouders. Ik kreeg het direct Spaans benauwd. Ik bedankte er vriendelijk voor en zei hem dat ik dringend naar het toilet moest. Eigenlijk had ik zin om hem direct op zijn plek te zetten, maar deed het niet. Ik slikte het in en hoopte dat het pilletje snel zijn werk zou gaan doen.

Bij de toiletten kwam ik Thierry tegen, die me meteen begon te 'scannen'.

'Het gaat niet goed met jou, zie ik. Kan ik iets voor je doen?'

Thierry had altijd een prettige invloed op me. De kalmte in zijn stem zorgde ervoor dat ik me ineens een stuk beter voelde.

'Lief dat je dat vraagt. Ik hoop dat we snel weg kunnen, want ik zit er helemaal doorheen. Misschien kun je me een lift naar het station geven straks.'

'Tuurlijk kan ik dat, no problemo. Red je het verder nu zo?'

'Ja hoor, Thierry. Hartstikke bedankt alvast.'

Ik bracht een bezoek aan het toilet en liet me op de pot zakken, nadat ik de bril goed gereinigd had. Blijkbaar was er even hiervoor een kotser gepasseerd, want je wilt niet weten wat ik allemaal aan de rand zag bungelen. Het maakte allemaal weinig indruk op me - alles verbleekte bij hetgeen ik eerder die avond had gezien.